

ת"פ 15284/08/17 - מדינת ישראל נגד א.ג.א., עזיר, (ע"י ב"כ עו"ד דניאל וגנר)

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15284-08-17 מדינת ישראל נ' ג.א. (עזיר)
לפני כבוד השופט נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי

המאשימה

נגד

א.ג.א. (עזיר)
ע"י ב"כ עו"ד דניאל וגנר

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. כתב האישום מתאר מסכת אלימות ואיומים בה נהג הנאשם כלפי בת זוגו דאז ואשר נמשכה כחודשיים ממאי עד יולי 2017. הנאשם והמתלוננת היו בני זוג תקופה קצרה ובחודש מרץ 2017 הסכימה המתלוננת לשמש מפקחת על הנאשם בתנאי מעצר בית שנקבעו בהליך אחר. המתלוננת חתמה על ערבות והתחייבה יחד עם שניים אחרים לשמור על הנאשם בכתובת מסוימת ב---. אין מחלוקת בין הצדדים כי אירוע זה גרם למתח בין השניים. עוד אין מחלוקת כי כעבור כחודשיים עבר הנאשם על דעתו לכתובת שונה מכתובת מעצר הבית, ללא אישור בית המשפט ושם התגורר יחד עם המתלוננת. לטענת המתלוננת גילתה שהנאשם שיקר לה בכך שהציג בפניה מצג כאילו שינוי הכתובת נעשה בידיעת בית המשפט ומשגילתה שלא כך הדבר ביקשה לבטל את הערבות עליה חתמה ודבר זה הוביל לכעס של הנאשם, לאיומים ולאלימות כלפיה. מנגד טען הנאשם כי המתלוננת עשתה שימוש מאיים באפשרות ביטול הערבות ככלי להשפיל אותו ולדרוש ממנו דרישות מדרישות שונות לרבות הכנת ארוחות עבודה וניצולו הכספי.

2. כתב האישום מונה אירועים פליליים מיום חתימת הערבות ועד יום הגשת התלונה במשטרה. על פי הנטען בסוף חודש מאי 2017 הפר הנאשם את תנאי השחרור שנקבעו בעניינו, שינה על דעתו את כתובת מגוריו ועבר להתגורר בכתובת חדשה יחד עם המתלוננת. כעבור כחודש פנתה אליו המתלוננת בשאלה בענין שינוי הכתובת ללא אישור בית המשפט ובתגובה קילל אותה הנאשם. כאשר אמרה שבכוונתה לברר זאת בבית המשפט תקף אותה ואיים עליה כי אם תסיר חתימתה על הערבות תמות. עוד נטען כי גם בהמשך כאשר

העלתה המתלוננת שאלות לגבי מעצר הבית, תקף אותה הנאשם, משך בשערות ראשה, הלם ראשה בקיר דחף אותה והפילה לארץ. באישום הרביעי נטען כי איים על המתלוננת בעודו אוחז בסכין ואמר "זה יהיה מצחיק לתקוע את זה בגרון שלך כי את מלשינה". באישום החמישי נטען כי בתאריך 20.7.17 הגיע הנאשם לדירה בסמוך לשעה 1:30 לאחר ששתה אלכוהול ואיים על המתלוננת להפיץ תמונות פרטיות שלה ולהכפישה בפני חבריו. כאשר התחננה שלא יעשה כן, קפץ עליה, משך בשיערה, הלם ראשה בקיר, הכה בה במכת אגרוף עד שנהדפה לקיר וגרם לה שבר באפה. כאשר ניסתה המתלוננת להתקשר ולהזמין אמבולנס, זרק את מכשיר הטלפון, צעק לעברה "תמותי" ו- "איזה כיף אני שמח" ועזב את הדירה. בהמשך ובשעה שהמתלוננת קיבלת טיפול בבית החולים, התקשר אליה ואיים שאם תספר מה קרה ירצח אותה, את סבה, אחותה ואמה. על פי האישום השישי בתאריך 18.7.17 הגיע הנאשם לדירה, לא מצא את הנייר המשמש אותו לגלגול סיגריות, כעס, תקף את המתלוננת במכת אגרוף, זרק לעברה שולחן והכה אותה באמצעות מגב. על פי האישום השביעי, בתאריך 20.7.17 הגיעה המתלוננת לדירה על מנת לארוז חפציה. בזמן שארזה הגיע הנאשם, לקח את מכשיר הטלפון הנייד שלה ועזב את המקום. כעבור שמונה ימים, נפגשו השניים במועדון, המתלוננת ביקשה את מכשיר הטלפון שלה בחזרה והנאשם השיב שהמכשיר בדירה. השניים הלכו לשם יחדיו ונרדמו. כאשר המתלוננת התעוררה לקחה את מכשיר הטלפון הנייד בחזרה והבחינה כי הנאשם גנב מארנקה ₪ 120 במזומן.

3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום למעט אירוע אחד בו אישר שדחף את המתלוננת אך הוסיף כי היה זה לאחר שהמתלוננת התנפלה עליו.

עדות המתלוננת

4. העדה המרכזית היא כמובן המתלוננת. המתלוננת העידה בבית המשפט וסיפרה על יחסיה עם הנאשם, על היותם בני זוג ועל העובדה שחתמה ערבות והסכימה לפקח עליו בתנאי מעצר בית בכתובת ב-- לדבריה לאחר החתימה על הערבות השתנו היחסים ביניהם והתדרדרו לידי כך שהנאשם החל להשפיל אותה בקללות ואף בפני חברים משותפים והחל להכותה (עמ' 17 ש' 20). המתלוננת העידה כי הנאשם סיפר לה שכתובת מעצר הבית הוחלפה אולם אז גילתה כי שיקר לה ובעקבות זאת רצתה לבטל את הערבות בבית המשפט. בתגובה איים עליה הנאשם שיפגע בה אם תבטל הערבות. כאשר הוסיפה לשוחח על הנושא ולא הרפתה איים כי יהרוג אותה אם תבטל את הערבות, יהרוג את בני משפחתה, יפיץ תמונות שלה וידאג שאיש לא יתקרב אליה (עמ' 17 ש' 25 ואילך). עוד הוסיפה בעדותה כי סביב רצונה בביטול הערבות ובנוסף לאיומים, תקף אותה הנאשם, משך בשיערה, נתן לה "כאפות", סטירות, צבט אותה, קילל והשפיל (עמ' 18 ש' 15 ואילך, עמ' 22 ש' 24). לדבריה האיומים והשימוש באלימות החמירו לאורך התקופה, תחילה נהג בה בקללות בהשפלה ובאיומים ובהמשך החמיר לכלל איום בסכין ואלימות פיזית (עמ' 22 ש' 31 ואילך). המתלוננת סיפרה בעדותה על אירוע שהתרחש שבועיים לפני תלונתה במשטרה אז חזר הנאשם לדירה וכעס על כך שלא מצא נייר ששימש אותו לגלגול סיגריות. הנאשם האשים אותה שלקחה את הנייר, צעק השליך דברים, זרק את השולחן ואז הכה אותה באגרוף לפניו. המתלוננת הוטחה אל הקיר ודם ניגר מאפה. כאשר ביקשה להזעיק אמבולנס זרק את מכשיר הטלפון הנייד שלה, צחק, אמר לה "תמותי" ויצא מן הבית מבלי להזעיק עזרה. המתלוננת פנתה לקבלת טיפול בבית החולים ושם אובחן שבר באף (עמ' 19). לאחר שזיכרונה רוענן הוסיפה המתלוננת כי באותו אירוע שבו כעס על כך שלא מצא את נייר הגלגול, זרק עליה שולחן והרביץ עם מגב (עמ' 23 ש' 29). המתלוננת סיפרה על אירוע נוסף בו החזיק הנאשם סכין בידו ואמר שזה יהיה מצחיק אם ידקור אותה בגרון (עמ' 21 ש' 12).

5. חקירתה הנגדית של המתלוננת לא התייחסה למרבית ההאשמות ועל כן נותרו דבריה כלשונם מבלי שעומתה עם קשיים, גם מקום שאלו נבעו מן הראיות שהוגשו לתיק בית המשפט. במענה לשאלות הסנגור, הסבירה המתלוננת שלא הגישה תלונה למשטרה אלא בחלוף שבועיים מן האירוע שבו שבר הנאשם את אפה משום שפחדה מן הנאשם (עמ' 27 ש' 29) וכן כי לא רצתה להזיק לו ולא סברה שמקומו בבית סוהר אלא שהוא זקוק לטיפול (עמ' 26 ש' 27).
6. עדות המתלוננת נותרה עקבית פשוטה ולא התגלו בדבריה סתירות. ניכר במתלוננת שלא רצתה להחמיר עם הנאשם ולא חפצה ברעתו. לדבריה לא מדובר באדם רע והשינוי שחל בהתנהגותו מקורו בהשפעת סמים ואלכוהול אותם החל לצרוך ועל כן הוא זקוק בעיקר לטיפול (עמ' 18 ש' 3 ועמ' 21 ש' 20). המתלוננת לקחה אחריות על חלקה בוויכוח וסיפרה מיוזמתה שגם היא קיללה את הנאשם (עמ' 19 ש' 27). כמו כן סירבה המתלוננת לחזור על קטעים מפלילים מתוך עדותה גם כאשר עשה התובע ניסיון לרענן את זיכרונה (עמ' 24 ש' 30) ובכך צמצמה את המיוחס לו. באופן זה, לא סיפרה על מכות במגב אלא לאחר שזיכרונה רוענן וסירבה לפרט אודות האיום בהפצת התמונות הפרטיות.
7. המתלוננת הסבירה בעדותה שלא פנתה להתלונן באותו יום בו תקף אותה וגרם לשבר באפה משום שקיוותה שהנאשם ילמד מזה, 'בין שעשה טעות וישתנה (עמ' 21 ש' 31). כאשר גילתה כי היא ממשיכה לסבול החליטה להתלונן וכך עשתה. הסברי המתלוננת לעיכוב בהגשת התלונה היו הסברים סבירים והתאימו למכלול הראיות. לו חפצה המתלוננת להעליל על הנאשם, היתה עושה כן כבר בעת הפניה לטיפול בבית החולים. דווקא העיכוב בתלונה מתיישב עם רצונה לפתור את הקשיים ללא התערבות המשטרה ומבלי שיגרם לנאשם נזק. לנאשם לא היה הסבר מתקבל על הדעת לעיכוב התלונה שיהיה בו לסדוק את מהימנות התלונה. הנאשם טען שהמתלוננת שמרה את התלונה כ"קלף" בידה למקרה הצורך, אולם לא הובהר מה קרה ביום הגשת התלונה שלשיטתו חייב שימוש באותו קלף מיקוח שכן לגרסתו לא ארע דבר חריג באותו יום. לא הוצג כל מניע אפשרי סביר שיסביר מה תרויח המתלוננת מהגשת תלונה נגד הנאשם. קנאה, שהועלתה כמניע אפשרי (אם כי לא באוזני המתלוננת אלא רק בהודעת הנאשם ובסיכומים) אינה מסבירה הגשת התלונה שכן לא ברור מהו הרווח למתלוננת ואינה מסבירה הגשתה במועד בו הוגשה.
8. עדות המתלוננת אינה נקייה מקשיים. בכתב האישום נטען כי הנאשם איים להפיץ תמונות פרטיות שלה וכאשר התחננה שלא יעשה כן, תקף אותה באגרוף בפניה אגרוף שגרם לשבר באף. בעדותה בבית המשפט סיפרה כי האיומים בהפצת התמונות היו לאחר שחזרה מבית החולים, כאשר הנאשם ראה את המרשמים לתרופות ואיים להפיץ את התמונות אם תספר למישהו על אירוע האלימות (עמ' 20 ש' 15). המתלוננת לא נשאלה על כך בחקירתה הנגדית כך שפרט לקיומה של סתירה בין האמור בכתב האישום לבין עדותה, לא התבהרו הדברים, בין לחובתה ובין במתן הסבר.
9. בנוסף, תמונות הדם המרוח על הקיר מעוררות אף הן שאלה שכן ברור שלא מדובר בדם שניתז כתוצאה מן המכה אלא בדם שמרחה המתלוננת עצמה. הדבר מעורר תהיה שמא חפצה בתיעוד זירת אירוע חמור ממה שהיה בפועל. אף על כך לא נשאלה בחקירתה נגדית כך שלא ניתנה לה הזדמנות להסביר זאת. המתלוננת לא נשאלה על ידי ההגנה מדוע חזרה לבית הנאשם לאחר האירוע בו שבר את האף וכיצד זה נשארה לישון שם (עמ' 21 ש' 6).
10. בנוסף, לא ברור כיצד האירועים החמורים כמו איום בסכין ומכה באמצעות מגב לא עלו בעדות המתלוננת ביוזמתה אלא לאחר שזיכרונה רוענן ונעשה ניסיון לכוונה אליהם. שני אירועים אלו, שהם חמורים יותר מאחרים אליהם התייחסה, לא הוזכרו על ידה גם בעת העימות עם הנאשם.

11. במהלך העימות הוסיפה המתלוננת כי הנאשם שלח אנשים להכותה אף שהוא במעצר. נתון זה בעיתי לשמע דברי החוקר לפיהם לא ניתנו לנאשם שיחות טלפון מבית המעצר. המתלוננת לא נשאלה גם על כך בחקירתה הנגדית.

12. בעת הפניה לבית החולים בעקבות המכה באף, סיפרה המתלוננת שקיבלה מכה מחברתה בטעות (ת/11). בחקירתה הראשית הסבירה שלא רצתה לחשוף את האלימות בגינה הגיעה לבית החולים ולכן לא סיפרה לרופא וגם להוריה חששה ואף התביישה לספר (עמ' 24 ש' 8 וגם ת/9(2)). נקודה זו יכולה היתה להחליש את עדותה לו טען הנאשם עצמו לסיפור מכה בטעות מחברתה. עם זאת, מאחר והנאשם קשר עצמו למכה באף ולאירוע המתואר על ידי המתלוננת, הודה שדחף אותה והודה שהבחין בדימום ברגע שהתרחש, אין בדבריה לרופא כדי להחליש עדותה. להיפך, יש בכך להצביע על כך שלא חפצה ברעתו של הנאשם וגם כאשר יכלה לסבכו העדיפה להימנע מכך.

ראיות חיזוק לעדות המתלוננת

13. בין עדי התביעה נשמעה עדות עובד בבר שבו נהג הנאשם לשתות. העובד מר יקוב העיד על אירוע שהתרחש בבר בתאריך 28.7.17 במהלכו ביקש הנאשם לשתות בירה וכאשר הוגשה הבירה והוא התבקש לשלם, כעס, נעלב שלא ניתן בו אמון שישלם לאחר מכן ובתגובה שפך את הבירה על העובדת שהגישה לו אותה, קילל אותה השתולל והעד נאלץ להוציאו בכוח מן המקום (עמ' 12 ש' 31). עדותו מחזקת את ראיות המאשימה גם אם אינה מתייחסת לאירוע ספציפי מבין אלו המתוארים בכתב האישום, שכן היא מצביעה על התנהגות אלימה של הנאשם לאחר שתיית אלכוהול. תיאורו של העד נראה היטב בדיסק מצלמות האבטחה של הבר (ת/6) הסרטון השלישי avi57-55. (בסרטון נראה הנאשם נוהג באלימות כלפי רכוש וכלפי חבריו ונדרש כוח של מספר אנשים כדי להוציאו מן המקום. לעדות נוספת בדבר האלימות באותו אירוע והיותו של הנאשם שתוי ראו גם ת/10 שהוגש בהסכמה. עדויות אלו, שונות מתיאורו של הנאשם עצמו אשר העיד כי אינו נוהג באלימות. במחלוקת בין עדותו של הנאשם על עצמו כעל אדם רגוע שרק ביקש טובתה של המתלוננת ודאג לה לבין עדות המתלוננת על השפעת האלכוהול על התנהגותו, מחזקות העדות והסרטון את גרסת המתלוננת.

14. חיזוק נוסף נלמד מתוך שקרי נאשם. הנאשם נתפס בדברי שקר במספר נקודות משמעותיות, הראשונה לגבי הפרת תנאי המעצר. בבית המשפט טען שהמתלוננת לקחה על עצמה לסדר את שינוי הכתובת מול עורך הדין. לעומת זאת בעימות טען שביקש בעצמו מעורך הדין לעשות שינוי (ת/20 ש' 82). בחקירתו במשטרה מסר גרסאות משתנות לענין הפרות תנאי השחרור והסתירות המרובות לגבי השאלות אם היה בכתובת מעצר הבית או לא, כמה זמן, ואם ישן בכתובת המעצר כולן מצביעות בבירור על שקרים ועל הפרה נמשכת ומודעת של תנאי השחרור. בין הראיות הוגשה בהסכמה עדותו של מפקח שאמור היה להשגיח על קיום התנאים, אדם בשם סאדאם עיסא (ת/8) ממנה עולה כי הנאשם הודיע לו שמעצר הבית הסתיים כחודשיים לאחר שחרורו. יכולת הנאשם לשקר בענין מהותי פוגעת באפשרות לרכוש לו אמון גם בחלקים אחרים של גרסתו.

בנוסף נתפס הנאשם בשקר לגבי העובדה שהבחין בדם היורד מאפה של המתלוננת. הנאשם שינה גרסתו בענין זה גם בחקירה וגם בעדותו בבית המשפט. תחילה ניסה לטעון שלא הבחין כלל בדם ואין הוא יודע כיצד קרה הדבר ואף ניסה להאשים את המתלוננת עצמה בכך שהזיקה לעצמה (ת/1 ש' 181). בהמשך שינה גרסתו ואישר שראה את הדם מיד בעת שהתרחש. כמו כן תחילה טען הנאשם שכלל לא נגע במתלוננת אך לאחר מכן

הודה שדחף אותה ומיד לאחר מכן החל לרדת דם מאפה. הנאשם הוסיף וסתר עצמו לגבי מועד הפגישה עם הנאשמת לאחר השבר באף. תחילה טען שהגיע רק ביום למחרת אך במקום אחר טען שפגש בה מיד לאחר ששבה מבית החולים, הביא לה מים ודאג לה. שקרים אלו נוגעים ללב לבה של המחלוקת בין הצדדים ומחזקים מאד את עדות המתלוננת.

15. חיזוק נוסף ובסיסי הוא תעודה רפואית מיום האירוע (ת/11) בה מפורט כי בצילום אובחן שבר בעצם האף. בבדיקת CT שנערכה למתלוננת נראה שבר עדין בעצם האף משמאל יחד עם תפיחות מועטה בסמוך (ת/12).

סיכום הערכת מהימנות המתלוננת

16. ליבת התלונה שמסרה המתלוננת בענין איומים ואלימות כלפיה נמצאה מהימנה ונמצאו לה חיזוקים בחומר הראיות. המתלוננת היתה עקבית בכל הנוגע להתדרדרות היחסים לאחר החתימה על הערבות ובעקבות צריכת סמים ואלכוהול. בתיאוריה חזרה על נוסח איום שהושמע באוזניה, חזרה על אלימות שכללה משיכה בשיערה, צביטה, סטירות ועל תיאור החבטה שגרמה לה לשבר באף. כל אלו לא נסתרו בחקירה נגדית ומהימנות המתלוננת לא הוחלשה.

17. עם זאת, לא אוכל לבסס על עדותה ממצאים בכל הנוגע לאיום בהפצת תמונות, למכה באמצעות מגב, לאיומים בסכין, להשלכת השולחן ולגניבת 120 ₪ מארנקיה.

השלכת השולחן ושימוש במגב מיוחסים באישום השישי ומבחינת לוח זמנים מיוחסים יומיים לפני אירוע שבירת האף. בעת עדותה שינתה המתלוננת את לוחות הזמנים וחיברה יחד את שני האירועים. יתר על כן, המכה באמצעות מגב הועלתה רק לאחר ריענון (עמ' 23 ש' 28) ונותרה מנותקת מהקשר ברור. הפרטים שמסרה בענין זה היו כה דלים עד כי נותרו בגדר כותרת שלא די בה להרשעה. לגבי השולחן, אין הסבר לכך שבתמונות נראה השולחן עומד ועליו דברים (ואינני יודעת האם בדירה שולחן נוסף). האירועים עצמם שנמסרו ללא פירוט וללא הקשר כלשהו וגם שאלת מועד התרחשותם לא הובהרה עד תום. גם במהלך העימות כאשר פירטה המתלוננת אירועי אלימות לא הזכירה השלכת שולחן, לא מכות במגב ולא איום לדקור אותה בסכין (ת/20 ש' 62). בעת עדותה ניסתה לצמצם את אירוע הסכין וגם הוא נותר כותרת נטולת הסבר. לא אוכל לקבוע שדברים אלו התרחשו ואם התרחשו היה זה באופן המתואר בכתב האישום. גם גניבת 120 ₪ לא הובהרה ונותרה כמשפט נטול הקשר. לא ברור כיצד ידעה מה הסכום, מתי גנב הנאשם, אם לטענתה נרדם והיא עזבה עוד לפני שהלך בעצמו. ההתרחשויות באותו יום נותרו בלתי מוסברות. האיום לגבי הפצת התמונות הופיע בעדותה בהקשר שונה מן האמור בכתב האישום והמתלוננת סירבה להרחיב על כך באופן שהכשיל בירור עובדתי של הנושא.

הזיכוי בכל הנוגע לפריטים אלו הינו מחמת הספק ולא משום חוסר מהימנות המתלוננת אלא משום שלא הובהרו עד תום.

גרסת הנאשם

18. הנאשם העיד על תחושת מחויבות כלפי המתלוננת שחתמה על ערבות והביאה לשחרורו ועל מעשיו כאות תודה כמו הכנת שלוש ארוחות ביום עבורה ומימון הדירה והקיום (עמ' 30 ש' 6). לגבי

החבלה באפה של המתלוננת העיד שלא שם לב לדבר, יצא מן הבית וכאשר שב מצא את הבית הפוך ובו סימני דם (עמ' 30 ש' 12). לדבריו המתלוננת העירה אותו והוא "כנראה בלי לשים לב בכוח הדפתי את היד שלי, לא שמת לי לב מאחורה, כנראה שדחפתי אותה שיצאתי מהדלת" (עמ' 33 ש' 13). כן הוסיף שלא הבחין בסימני הדם כשיצא (עמ' 33 ש' 28). על נקודה זו עמד שוב ושוב בחקירתו הנגדית. לדבריו חוקרי המשטרה הם שסיפרו לו על כך שירד לה דם מהאף. לדבריו הבחין בניירות הרפואיים אבל לא חשב שעשה משהו רע, סידר את הבית, ניקה והחיים חזרו למסלולם הרגיל (ש' 20). הנאשם הוסיף כי המתלוננת איימה עליו באופן תדיר כי ביכולתה לבטל את החתימה על הערבות עבורו. הנאשם אישר את הריב בבר ואת היותו שיכור (עמ' 30 ש' 32). הנאשם הכחיש שהשליך שולחן עליה והפנה לכך שאין על גופה סימנים וכן לכך שבתמונות שצולמו נראה השולחן עומד על רגליו כשמונחים עליו חפצים. כן הכחיש איומים בסכין והכחיש איום בהפצת תמונות. לדבריו הנאשם המתלוננת היא שתקפה אותו בזמן שישן ואף שרטה אותו בצווארו.

19. בשאלת הדם סתר עצמו הנאשם סתירה בולטת ומהותית. בעדותו בבית המשפט הכחיש בכל תוקף שהבחין בדם יורד מאפה של המתלוננת. לעומת זאת בעימות במשטרה אישר שהבחין בדם היורד, אך לטענתו המתלוננת באה לשרוט אותו הוא זו ולפתע מבלי שנגע בה ירד לה דם (ת/20 ש' 32, ש' 43 והתיעוד הברור בדיסק ת/2 במהלכו חוזר הנאשם מספר פעמים על העובדה שהבחין בדם שניגר מאפה של המתלוננת ובנוסף גם ת/1 ש' 26).

20. הנאשם הודה בכך שישן בכתובת שונה מן הכתובת שאושרה למעצר הבית משום שבכתובת המעצר היה צפוף מידי (פרוטוקול מיום 21.6.18).

21. אין לנאשם הסבר מדוע תעליל עליו המתלוננת ולדבריו לא היה ביניהם סכסוך (פרוטוקול מיום 21.6.18 בעמ' 31). אין הסבר בעדותו לכך שלא הזעיק עזרה עבור המתלוננת אלא העדיף להשאיר פצועה ועזב את הדירה.

22. עדותו של הנאשם לא הותירה רושם אמין כלל וכלל. הנאשם סתר עצמו בנקודות מהותיות ודבריו נותרו מחוסרי הגיון. הנאשם הרחיק עצמו מן התוצאה של שבירת האף למרות שקשר עצמו למקום ואף לכך שהבחין במתלוננת מדממת מיד לאחר שדחף אותה.

קביעת ממצאים עובדתיים ומסקנות

23. על יסוד הראיות שנשמעו אני קובעת את הממצאים העובדתיים הבאים:

- א. הנאשם הפר את מעצר הבית באופן מתמשך כאשר עבר לכתובת שונה מזו שאושרה על ידי בית המשפט ולא הקפיד על השעות שנקבעו ולמעשה ניהל חייו ללא מגבלה וללא פיקוח.
- ב. הנאשם איים על המתלוננת בפגיעה בה במספר הזדמנויות, איים להרוג אותה, איים להרוג את בני משפחתה והכל בעקבות וויכוחים שנגעו לרצונה לבטל את הערבות שחתמה בעניינו בבית המשפט.
- ג. הנאשם תקף את המתלוננת במספר הזדמנויות בכך שמשך בשיערה, צבט אותה וסטר לה.

ד. הנאשם תקף את המתלוננת בכך שחבט בפניה וגרם לה לשבר באף.

24. אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (ריבוי עבירות), עבירת איומים (ריבוי עבירות) לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל, תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק הנ"ל (ריבוי עבירות), תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ח, 04 יולי 2018, במעמד הצדדים